

15

15
1800

THESES THEOLOGICÆ
EX OMNIBVS
D. THOMÆ
PARTIBVS IN
ACADEMIA INGOLSTA-
DIENSI AD PVBLICAM DI-
SPVTATIONEM ANNO M. DC. IX.
die 4 Kal. Junij propositæ.

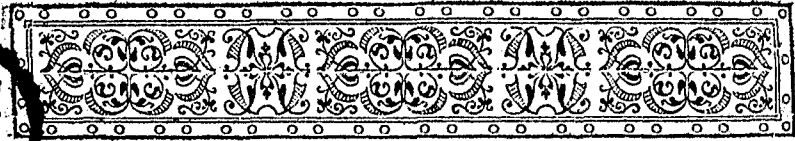
Respondente

RICARDO DATONO SOCIETATIS
IESV SS. THEOLOGICÆ
Studioso.

INGOLSTADII,
Excudebat Andreas Angermarius.

Univ. Bibl.
München

PRIMA THESIS.

ACRAS doctrinæ habitus Sapientia est, non Scientia, vnus specie, speculationem & praxin essentialiter complectens: Deū spectat, quā per discursum ex reuelatis principijs notescit. Reuelatorū principiorum sensus alius literalis, qui etiam potest esse multiplex; alius mysticus: Ex illo frequentius, ex hoc nōnunquam Theologica concluditur veritas.

2. Licet inuisibilia Dei per ea quæ facta sunt intellecta conspiciantur, non tamē est per se notum nobis, Deum esse; Et licet esse vbiq; sit proprium Deo, multi tamen probabiliter asseuerant, eum non esse in spacijs imaginariis. Hoc certū, quod sicut scientia, qua Deus res cognoscit, facit eū illis præsentem; ita si per impossibile creaturas, quibus inexistit, non cognosceret, moraliter eis præsens non esset.

3. Impossibile est Deum videre intuitiue per obiectiuam imaginem propriam aut alienam. Per intentionalē sanè quidem propriam, & impressam videri posset intuitiue Deus; Et verò talem dari posse probabile est. De facto tamē non datur, cū perfectiori modo vicem eius obeat lumen gloriæ, quod visionem Dei ita attemperat, vt si æquale sit in angelico & humano intellectu, æqualis perfectionis visionem esse necesse sit. In æqualis tamen perfectionis visiones beatorum esse, fides docet. Deus oculo corporeo videri nullo modo potest.

4. Nulla creatura cognoscit Deū comprehensiuè; beatos videre aliquas creaturas per visionē beatificam, probabilis cum D. Thom. asseritur. In Deo verò est scientia comprehensiuā sui, nec solūm absolutè futura contingentiā cognoscit, sed etiā purè condicionata. Licet dicantur in Deo esse, plures tamen ideas rerum in se Deus non cognoscit.

5. In Deo est voluntas, quā se necessariò, res alias liberè esse vult. Et sicut prouidentiam esse in eo, prædestinatio docet electorum, & fides vniuersim; ita nec eisdem electis, nec aliis causis liberis prouidentiam illam necessitatem imponere, fide tenendum est. Verè dictum est, Perditio tua Israel, tantummodò in me auxilium tuum; Osæ 13. Verum etiam est, initium prædestinationis in potestate prædestinati non esse, sicut nec eius negatio in potestate est reprobī. Obiectum omnipotentis Dei est solūm rerum existentia.

6. Certā fide tenendum, Deum voluntate antecedenti neminem destinasse ad pœnam, seu gloria priuare; quin probabile est, non eligi prædestinatos efficaciter ad gloriam ante præscientiam meritum. Non est etiam præscientia cooperationis naturā aut ratione simul cum collatione primæ vocationis; neq; permissio peccati est medium prædestinationis eius, cui permittitur.

7. Relatio, Persona, Suppositum in Diuinis non differunt realiter à Deitate (vt Catholici credunt) licet personæ inter se realiter differant. Personæ diuinæ per relationes constituuntur; cumq; duæ tantū sint in Deo processionēs, eaq; specificè quodammodo distinctæ, quatuor tamen relationes reales in Diuinis esse, rectè asseruat Theologi. Illorum aurem probamus sententiam, qui substantiam absolutā in Deo esse negant; In diuinis est prioritas originis, non causalitatis aut rationis.

8. Meritò reiciunt scholastici communiter sententiam asserentem, principium

for-

formale processionum diuinarum esse solam naturam diuinam, non intellectum & voluntatē. Neq; immeritò eorum opinio probatur, qui hoc principium, non intellectum & voluntatē absolutam, sed rationalem statuunt; qui etiā consequenter asserunt, terminos formales diuinarum processionum non absolutum quid, sed respectiuū esse. Si à Filio non procederet Spiritus S., realiter ab eo non distingueretur.

9. Deitas relationem concepitibiliter non includit, neq; hæc illam. Dantur in Diuinis tres existentiæ relatiuæ à se realiter distinctæ. Relationes non sunt propriè modi Deitatis; sunt tamē verè perfectiones simpliciter simplices. Deniq; sacrosanctum hoc Trinitatis mysterium, licet nec ratione naturali cognosci possit; nec probari euidenter possit, sed tantum negatiuè. (vt loquuntur) supernaturali tamē cognitione abstractiua & euidenti etiā à viatore cognosci potest.

10. Angeli & Deum & seper suam substantiam cognoscunt; perfectiores angeli vna specie intelligunt, quæ imperfectiores pluribus. Possunt moueri motu continuo & discreto. Probabile etiā est, quod nullo transito medio ad extremū peruenire possint. Creati autem sunt angeli cum mundo corporeo, & quidem in gratia, ad quæ se in instanti creationis disposuerunt. Mali angeli vera & physica actione ignis torquentur.

Ex prima secunda.

11.

Il Omnis est propriè agere propter finem, & non brutolum. Plures sunt vltimi fines operis, vnus tantum operantis, quæ est beatitudo, ad quæ formaliter sumtan improbabile est Christianum saltem, peccata sua referre etiā virtualiter. Formalis autē hæc beatitudo Christiani, est actus solius intellectus lumine gloriæ eleuari, quo videt Deum sicuti est. Delectatio visionem consequens, fructus beatitudinis formalis est, cuius obiectum, vt amicitia est, solus est Deus; vt concupiscentia, Deus simul & visio Dei.

12. Beatus cognoscit se videre Deum per distinctam cognitionem à visione beatifica, nec potest beatus non amare Deum, sicut etiā nec venialiter peccare potest, aut amittere beatitudinem de potentia ordinaria. Perperuitas in actu i. visioni beatificæ identificatur, non item in actu secundo. Omnes quidem adulti beati esse volunt, veram tamen & formalem beatitudinem soli illi appetunt, qui lumine supernaturali sunt instructi.

13. Voluntarium dicitur, quod est à principio intrinseco præiua cognitione. Perfectum voluntarium non recipitur cum libero. Omisso voluntaria, ex qua sequitur euentus mihi nulla lege prohibitus, nō facit, vt talis euentus sit voluntarius. Quæ metu fiunt, simpliciter voluntaria sunt, inuoluntaria secundum quid (regulariter loquendo.) Concupiscentia minuit quidem libertatem, auget tamen voluntarium. Ignorantia antecessus causat inuoluntarium simpliciter, cuius oppositum facit ignorantia subsequens, comitans neutrum facit. Cum violentiam patitur voluntas in actibus imperatis, simul etiā operatur voluntariè.

14. Diuisio actus humani in bonū & malum, est generis in species. Diuisio moralis in bonum & malum, est accidentis in subiecta. Moralitas actus eadem est, quæ libertas. Hæc verò est denominatio extrinseca, sumpta tanquam à forma ab omnibus prærequisitis ad hoc, vt voluntas in actu primo sit expedita ad vtrumlibet: eadem est bonitas aut malitia actus interni & externi, per prius conueniens interno & intrinsecè, denominatiuè tantum externo; vnde externus actus efficaci actui interno nihil bonitatis addit &c. non datur actus indifferens in indiuiduo.

Theſes Theologicae.

17. Conſcientia eſt actus intellectus: conſcientiam rectam præcipientem ſequitur errantem vincibiliter, nõ quidem ſequi, ſed deponere, & quamdiu manet, ei non contradicere, conſcientiam inuincibiliter errantem ſequi tenemur. Licet ſequi alterutram ex probabilibus opinionibus oppoſitis, ſi omnibus conſideratis practicè probabiles ſint: In dubio item iuris aut facti, probabilius eſt hominem non teneri ſemper tutiorem partem ſequi.

16. Peccatum actuale diuiditur in peccatum commiſſionis & omiſſionis. Probabilius videtur, nec, Metaphyſicè loquendo, dari puram omiſſionem liberam; item non peccare hominem, peccato omiſſionis tempore quo præceptum ſeruare tenetur, aut effectus externus ſequitur, ſi tunc ſui cõpo nõ ſit, &c. etiãſi antea libera eius cauſa fuerit. Omne peccatum actuale contradicit legi, & priuationem eſſentialiter includit, neq; ad peccandum prærequiritur propriè dictus error, ignorantia, aut inconsideratio: nec vllum peccatum poteſt eſſe ſimpliciter in finitum.

17. De fide eſt, dari peccatum originale. Eſt autè hoc formaliter moralis carentia iuſtitia originalis, quam ex pacto Dei inito cum Adamo debuit habere infans. Ad eſſentia peccati habitualis perſonalis pertinet reſpectus ſeu denominatio à peccato actuali ſupra. Veniale eſt propriè dictum peccatum, & propriè dictam maculam cauſat. An poſſit eſſe in ſtatu innocentiæ, negat D. Thom. affirmat Scotus; vterq; verè in bono ſenſu. poſſe originale cum ſolo veniali ſtare probabile eſt.

18. Lex naturæ eſſentialiter eſt in ſolo dictamine rationis: omnis alia lex præter hanc, etiam imperium voluntatis, intrinſecè inuoluit. Promulgatio eſt de eſſentia legis: non ligat tamen lex promulgata, communitati, duos vel tres inuincibiliter eã ignorantem. Princeps plenæ in communitatem Authoritatis poteſt, per ſe loquendo, ſua lege obligare populum non acceptantem legem: poteſt etiam lex humana cum periculo vitæ aliquando ad ſui obſeruacionem obligare. An autem poſſit legiſlator in ſua lege ſine cauſa propriè diſpenſare, negant Iuſtiſtæ, ſed contra torrentè Theologorum. Deus non poteſt diſpenſare in lege naturæ.

19. De fide eſt, arbitrium noſtrum nullum opus bonum poſſe elicere, vel neceſſarium, vel vtile ad ſalutem, ſine gratia Chriſti; item, nec poſſe perſeuerare in gratia ſine ſpeciali dono perſeuerantiæ. Eſt autem perſeuerantiæ formaliter, phyſicæ conſeruatio gratiæ ſanctificantis, connexa cum termino vitæ. Quod ſi aliqua, cerrè tamen nec omnia, nec magis heroica virtutis moralis opera, ſine gratia Chriſti, poteſt homo in ſtatu lapſo exercere. quin imò iuſtus ad bonum faciendum, & malum vitandum præter donum ſanctificantis gratiæ, nouo in ſuper adiutorio gratiæ indiget;

20. Gratiam hanc actualem rectè diuidunt Theologi in excitantem, adiuuantem; & ſubſequentem. Quod ſi Conciliorum & S. S. P. P. ſtylum ſpectemus, probabiliter ſentiunt, nulli, gratiam excitantem, adiuuantem, & ſubſequentem non re, ſed officio diſſerre. Efficax gratia à ſufficiente per ſolam efficientiam diſſert. An de potentia abſoluta poſſit ſtare ſimul peccatum & gratia ſanctificans, aut tolli peccatum ſine phyſicæ mutatione peccatoris, aut vnũ mortale ſine alio dimitti, problema eſt.

21. De fide eſt, iuſtos mereri bonis operibus vitam æternam. Probabilius autem ſentire videntur, qui tale meritum actibus ſolius virtutis moralis acquiſitæ negant, ſine vllõ imperio charitatis. Poſſunt etiam iniuſti, per bona opera ex gratia facta, mereri de congruo gratiam ſanctificantem. Pietati magis conſona eſt opinio, quæ aſſerit, iuſtos bonis operibus, quantumuis remiſſis, conſequi augmentum gratiæ in hac vita, & gloriæ in futura. Merita bona, & gratia tota reuiuſcit in iuſtificato poſt lapſum; ſed non redeunt peccata iuſtificati, cum denud peccat.

Ex ſecunda ſecunda.

Praeter obiectum materiale & formale. Quod, videlicet Deum vt Deum, (qui est obiectum attributionis fidei) & auctoritatem Dei obscure reuelantis, quæ est ratio formalis sub qua fidei, opus est certâ propositione eiusdem obiecti, vt conditione sine qua non, regulariter creditur. Proponuntur autem veritates credendæ infallibili auctoritate à Summo Pontifice, Successore D. Petri, & Vicario Christi in terris: cuius definitiones in rebus fidei sine Concilij generalis auctoritate infallibiles sunt: at contra falli potest Concilium generale, illo suam auctoritatem non interponente.

27. Spes fertur in Deum vt summum bonum nostrum amabile, amore concupiscentiæ, Charitatis obiectum formale est Deus summum bonum supernaturale propter se amabile; vna specie infima virtus est erga Deum, & proximum, nec intensior est in cælis, quàm fuit in terris, nec alia ibi & hic, charitas, quippe nunquam excidit: destrui quidem per peccatum, sed minui non potest.

28. Iustitia pro obiecto habet iustum per æqualitatem, quod est medium rei. Alia est legalis, alia particularis, & hæc alia commutativa, alia distributiva, & alia vindictiua. Sicur iudex ex scientia priuata damnare non potest nocentem, qui secundum allegata & probata innocens esse conuincitur: ita potest quem priuata scientia scit innocentem damnare; si ex allegatis & probatis mortis reus deprehenditur. Licet iustè damnato fugere etiam fractis carceribus, & aduocato causam minus probabilem defendere.

29. Religio moralium virtutum princeps, cultum Diuinum, ob excellentiam summam Deo legali quasi debito competentem, respicit. Dulia SS. coluntur, licet non sola. Vorum solenne à simplici accidentaliter tantum differt: Ipsa autem solemnitas voti est forma præscripta ab Ecclesia, nec est de essentia status religiosi; nec alio iure quàm Ecclesiastico irritat matrimonium. In quocuis deniq; voto solenni potest iusta de causa Summus Pontifex dispensare.

30. Vt idololatriam saperet, imagines propter se colere; ita pietatis argumentum est, SS. imagines propter prototypum colere; idq; & externo actu & interno mentis affectu, nec tantum simul cum prototipo eodem actu latræ, &c. vt in adæquatū obiectum, sed etiam vt adæquatam obiectum materiale cultu hyperdulix, vel dulix coli posse, ex probabiliori, asserendum est.

Ex tertia parte.

27.

Absconditum Incarnationis mysterium, possibile esse aut impossibile, ratione purè naturali etiam ab Angelo, demonstrari nequit; quanquam suppositâ fide per eius motiua demonstrari potest, esse euidenter credibile. Verbum caro factū superabundanter pro omnibus omnium peccatis satisfecit; Valor quippe meritorum eius est infinitus simpliciter. Nec solum ex propriè dicta iustitia commutativa, sed etiam ex rigore iustitiæ satisfecit pro nobis. Verè etiam sentire videntur, qui in Deo propriè dictam iustitiam commutatiuam & distributiua esse asseuerant.

28. Tanta fuit Incarnationis necessitas, vt nulla pura creatura, quantumuis gratia ditata, ex rigore iustitiæ pro peccatis nostris satisfacere posset. Probari non debet sententia illa que asserit, per actum contritionis formaliter hominem iustificari. Sacris etiam literis magis consentanea videtur sententia D. Thomæ negantis, si Adam non peccasset, Verbum naturam humanam assumpturum. Nullus peccator de

de condigno pro suo peccato mortali satis facere potest; at pro veniali etiam per attritionem id iustus potest, &c.

29. Vno hypostatica est substantialis modus, & realiter ab humanitate Christi distinctus, huic, non Verbo existens; estq; terminus formalis actionis unitivæ, terminus verò totalis ex unione resultans, est persona Verbi in duabus naturis subsistens. Vno totius humanitatis cum Verbo à partialibus differt; sicut certum est animam, corpus, & sanguinem Christi Verbo unita fuisse: ita idem de alijs humoribus, unguibus, capillis, dentibus, quæ ad naturæ integritatè spectant, probabiliter dicendū. 30. Ratio terminandi naturam humanam Christi fuit proprietas relatiua Verbi & non absolutum aliquid. Nulla personalitas creata potest de potentia absoluta alienam naturam terminare; nec natura diuina id potest formaliter. Potest tamen persona quæuis diuina plures naturas assumere, sicut etiam omnes simul vnā naturam creatam.

31. Christus ratione vnionis hypostaticæ caput fuit Angelorū & hominum, & Dñs omnium creaturarum; gratiam habuit sanctificantem entitatiuè quidem finitam, sed moraliter infinitam. Non fuit filius adoptiuus Dei, sed naturalis, de potentia absoluta fuit impeccabilis, fuerunt in eo omnes virtutes infusæ, præter eas quæ imperfectionem inuoluunt; vt est fides, & penitentia secundum aliquos actus. Idem de virtutibus acquisitis, & donis Spiritus S. dicendum.

32. Habuit creatam cognitionem eamq; infallibilem, de potentia absoluta. Triplex autem erat hæc cognitio, alia beatifica, quam habuit ab instanti incarnationis, alia infusa, & alia acquisita; Per primam cognouit omnia quæ Deus scientiā visionis, non tamen quæ nouit Deus scientiā simplicis intelligentiæ; per secundam cognouit omnes res naturales in se, itè futura contingentiæ, & res supernaturales creatas, quamquam nec omnes effectus possibiles, nec supernaturales omnes comprehendit. Inter acquisitas scientias, aliam proprio studio acquisiuit, & experimentalis dicitur, alia illi infusa sunt, &c.

33. In Christo non possunt abstracta vnus naturæ de abstractis alterius prædicari, nec concreta de abstractis, aut concreta de concretis cum signo reduplicante naturam; sed rectè possunt per communicationem idiomatum concreta vnus naturæ de concretis alterius prædicari. Abstracta etiam naturæ diuinæ de Christo rectè prædicantur. Dicitur homo vniuoçè de Christo & nobis.

34. Anima Christi sanctissima ad omnes effectus supernaturales gratiæ & gloriæ nunc instrumentalitè concurret, sicut & sanctissima eius humanitas ad miracula in hac vita. Virtus autem hæc instrumentalis physica est potentia obedientialis, id est ipsa entitas animæ aut humanitatis, &c. quæ effectus loco, non verò tempore ab anima, &c. diffinito, producere potuit. Idem seruata proportione de virtute effectiua Sacramentorum nouæ legis dicendum.

35. Christus non est promeritus sibi gloriam intrinsecam, nec dona habitualia gratiæ; secus est de gloria corporis, & extrinseca exaltatione ipsius, vt capitis Ecclesiæ triumphatis & militantis. Nobis promeritus est oia dona gratiæ & gloriæ, nam de plenitudine eius nos oēs accepimus. Idè dic de gratia Patris, veteris legis data. Et meruit verò non tantum per actus consilij, sed etiam præcepti, Christus. orat pro nobis oratione expressa in caelis.

36. B. Virgo in instanti conceptionis ab originali peccato seruata est, quo instanti sanctior fuit Angelis aut hominib. quibuscunq; in consumatione gratiæ, ratione ipsa, & p. propriū actū se disposuit ad gratiā. A principio vsus rationis habuit propo-

scū virginitatis, & votū ante initum matrimonium cum S. Iosepho. Nō habuit for-
mitē peccati, ne quidē in actu primo. Merita est de congruo incarnationem Christi,
& maternitatis gratiam. Probabile est, eam vidisse Deum in hac vita. Ultimo actu
meritorio tantam gratiam promerita est, quantam toto tempore præcedenti ha-
buit. In Verbo videt omnia quæ Deus scientia visionis, exceptis ijs, quæ specialiter
ad Christum, & interiores eius cogitationes spectant.

37. Sacramentū est signū ex instituto, practicū gratiæ sacrificantis. Septē esse nouę
legis sacramenta fides docet. oīa, & singula reb. & verb. constāt, & sicut intentio mi-
nistri requiritur ad valorē sacramenti: ita accidentalis vel substantialis mutatio for-
mæ, non tam ex eius intentione, quàm ex ipsa significatione verborum, quam ha-
bent ex prima impositione, pendet, &c.

38. Probabilior est sententia, quæ docet, Sacramenta nouę legis producere phy-
sicē, gratiam per modum causæ instrumentalis: hæc productio sit regulariter in vl-
timo instanti terminante actione sacramentalem: neq; solū gratiam sanctificā-
tem, sed singula etiam speciale gratiam conferunt. Circumcisio in veteri lege fuit
vtilis & necessaria infantib. ad iustificationem, ad eam verò adultis actus perfectæ
contritionis etiam cum circumcisione erat necessarius.

39. Baptismus ad spiritualement regenerationem fidelium, ante passionem Christi
institutus est; non est validus in nomine solius Christi collatus, & ex probabiliori,
sub alia forma non valet, quàm illa. In nomine patris, & filii, &c. est medium ne-
cessarium ad salutem, saltem in voto. recedente fictione redeunt omnes effectus ba-
ptismi. Sola voluntas moriēdi pro Christo secuto effectu, suppleret vicem baptismi,
etiam, quo ad effectum eius adæquatum.

40. Eucharistia præcipuum nouę legis Sacramentū est specie vnum, imò & nu-
mero, etiam si diuersę species simul sumantur. Non est necessarium in voto necessitate
medij. Institutum esse nocte cœnæ Domihicæ fides docet, & probabilior sententia
37. ætatis Christi Anno inchoato. Vna species potest validè consecrari sine alia,
sed non licitè, per se loquendo, etiam ex dispensatione Pontificis, vt ex probabiliori
doceat.

41. Materia Eucharistiæ est panis ex tritico & similibus granis ex quibus fit panis
vsualis, confectus, & vinum ex maturis vitium vuis expressum, debet esse præsens cō-
secranti, & determinata, non ita tamen, quin, per se loquendo, quantumuis magnā
materiam sacerdos consecrare possit. Mixtio aquæ vino non est de necessitate sacra-
menti, sed præcepti, & vt probabilius est, diuini. Quod si aqua vertatur in vinū ante
consecrationem inchoatam vel finitam, vertitur in sanguinem; secus dicendum, si
post consecrationem vertatur in vinum.

42. Præsentia corporis Christi sub speciebus est verè realis modus, in nullo præ-
dicamento directè ponitur, sed partim ad predicamentum Vbi, & partim ad Habi-
tum reducitur. Præter dictū modū est vniō effectiua inter corpus Christi & species
Non pendet præsentia sacramentalis ex natura rei à naturali præsentia. Terminus
formalis, trās substantialionis est corpus ipsū Christi quasi conseruatum. Porro Chri-
stus, est totus sub rota specie, & sub quauis parte, imò sub indiuisibilibus. Neq; ab al-
terius beati oculo videri potest sub speciebus existens, secus est de oculo ipsius
Christi.

43. Christus fuit sacerdos secundum ordinem Melchisedech ratione sacrificij in-
cruenti propriè, non item ratione sacrificij cruenti. Illud autē incruentum in missa
offerri fides docet. Res oblata in sacrificio missæ tria hæc, videlicet panis & vini sub-
stantiam, species, & corpus &c. Christi, intrinsicè continet. Totam etiam essentiam
acric-

actionis sacrificatiuae huius, in sola consecratione sitam esse, probabilior censet opinio. Multos habet effectus, sed poenam temporalem ex opere operato, & infallibiter remittit non ponenti obicem.

44. Probabilius videtur, Pœnitentiam habitum esse iustitiæ velut commutatiuæ erga Deum, distinctum ab aliis omnibus virtutibus, qui & ius Dei in omni materia illæsum seruet, & læsum aliquo modo cõpensare nitatur; non tamen est iustitia simpliciter, sed secundum quid. Præcipuus actus Pœnitentiæ est detestatio peccati, quæ essentialiter est contritio. Detestatio tamen ex solo motiui formalis pœnitentiæ non sufficit, vt vltima dispositio ad tollendum peccatum, secus est de contritione ex motiui charitatis, saltem de necessitate medi j loquendo.

45. Sacramentum pœnitentiæ est necessarium medium ad salutem, lapsis in mortale post baptismum. In hoc sacramento per potestatem remittendi peccata, quæ ordinis simul & iurisdictionis est, culpa & pœna æterna remittitur; & quandoq; scilicet tota temporalis pœna, (quod etiam extra Sacramentum fieri contingit aliquando per contritionem.) Eius materia remota sunt peccata omnia personalia post baptismum commissa: proxima, contritio; confessio, & satisfactio, quarum prima est res & Sacramentum simul, vltima est tantum pars integralis, non essentialis.

46. Forma huius Sacramenti his verbis continetur (Absoluo te) quæ vt valida sit, voce proferri debet, & quanquã confessio fieri potest abienti, absolutio tamẽ præfenti tantum valde communicari potest. Probabile est, dari posse hoc sacramentum infirme & validum, item venialia peccata; de quibus habetur supernaturalis attritio, iustis per hoc sacramentum nunquã dimitti. Formalis integritas confessionis sufficit aliquando, & semper necessaria est. Deniq; confessionis sigillum neq; ob vitæ aut reip. conservationem; aut aliam vllam ob causam violare licet.

47. Satisfactio, vt pars Sacramenti est, habet effectum ex opere operato; Ad satisfaciendum; status viæ & gratiæ requiritur, potest nihilominus quis satis pati extraviam. & probabile est pœnitentiam in statu peccati factam, ratione effectus relictis, posse esse satisfactoriam, redẽunte pœnitente in statum gratiæ. Sicut Sacerdos pœnitentiæ regulariter imponere tenetur & pœnitens obligatur impositã acceptare.

48. Orthodoxa est veritas, potestatem concedendi indulgentias in Ecclesia esse hæc penes solum Summum Pontificem iure Diuino manere. per consecutionem plenariæ indulgentiæ tollitur omnis obligatio satisfactoris Sacramentalis, vt vindictiua est, non vt medicinalis. Thesaurus Ecclesiæ, qui constat satisfactoribus Christi & SS. per sacrificium missæ, Sacramenta, & indulgentias dispensatur fidelibus, nunquam tamen exhaustiri potest.

49. De fide est, dari in Ecclesia, ex institutione diuina; ministros habentes potestatem ipsis collatam per Sacramentum Ordinis. Episcopatus non solum est officio & dignitate à Sacerdotio distinctus ordo, quod iure diuino certum est, sed etiam essentialiter. In Eccles. Hierarchia octo sunt ordines essentialiter distincti, qui tamen vnum constituunt Sacramentum vnitatis ordinis, quanquam & singuli Ordines verum Sacramentum sint, & characterem imprimant.

50. Matrimonium septimum nouæ legis Sacramentum materia cõstat & forma, contractus matrimonij cõditionatus nõ transit in matrimonium impleta conditione, nisi renouetur. Matrimonium tantum p. p. confessione religiosã; t. p. dispensatione Summi Pontificis soluit. Metu contractum, etiam iuramento firmatum, non est validum. Præsentia parochi ad valorem quidem pertinet, sed non est de essentia matrimonij.

Ad maiorem Dei Deiparæq; gloriam.

CVM FACULTATE SUPERIORVM.